

Van de inbrekers ontbreekt tot dusverre ieder spoor".

„Wel, wat zeg je daarvan?"

„Ik zeg dat ik 't benauid vind, Tim. 't Is vlak bij ons in de buurt."

„Wat gaat U doen, Pa?" vroeg Suze, toen haar vader met een ruk opstond, zijn stoel achteruit schoof en op zijn horloge keek.

„Er werk van maken natuurlijk. De veldwachters zijn hier zoo laks—"

„Bedenk alsjeblift wat je gaat doen, Tim!" maande zijn vrouw hem. „Er is laatst al zoo om je gelachen, en —"

„Om mij gelachen? Om mij? Ja, door ezels, door bekrompen snuiters, die me *benijden*. Maar wie 't laatst lacht — ik ga er op uit, direct naar Hufman."

Twee minuten later schreed de heer Blok met driftige schreden naar 't huis van den bestolen hoedenwinkelier, die hem met een zuurzoet gezicht ontving.

„Meneer Hufman," viel Timotheus Blok met de deur in huis, „ik kom je mijn diensten aanbieden, geheel belangeloos, dat moet je wel begrijpen."

„Och meneer Blok — geeft u dat nu niet te veel moeite?"

„Heelemaal niet, mijn beste man, hoegenaamd niet! 't Is mijn lust en mijn leven om voor andere menschen achter 't gespuis aan te zitten. 'n Gave, waarde heer, 'n gave. Wijs me nu maar eens even die keukendeur, en de ladder en de geforceerde winkel deur, en je gestolen petten — ik bedoel natuurlijk: van diezelfde petten als je ontstolen zijn."

Hij liep peinzend achter den zachtjes mompelenden winkelier aan, bekeek aandachtig de wanden, betastte hier en daar een deurklink. Voor de keukendeur bleef hij staan, wrong het dikke hoofd moeizaam, schuins naar boven.

„Is dat 't tuimelraam?"

„Jawel, meneer."

„Hm! Nog al flink wijd! Daar kan dus alleen een kerel van grooten omvang doorgelopen zijn."

„Zoudt u denken? Ik dacht dat als er een dikke man door kon, dat er dan ook een magere —"

„Jawel, jawel, zéker, Hufman. Dat kan ook wel. Ha — wat hebben we hier? Zeker een stuk dat bij 't inklimmen uit de kleeren van een der boeven is gescheurd?"

„Nee meneer, da's de keukendwel."

„O-ó-ó. Kan ook zijn — kan ook zijn. Hm, maar eens naar voren gaan. Jawel — ik zie 't al. De deur openge-stoken, dat zie ik direct aan 't beschadigde slot. Ik dank je, Hufman, ik dank je — ik ben al ingelicht."

„Zou u al weten —?"

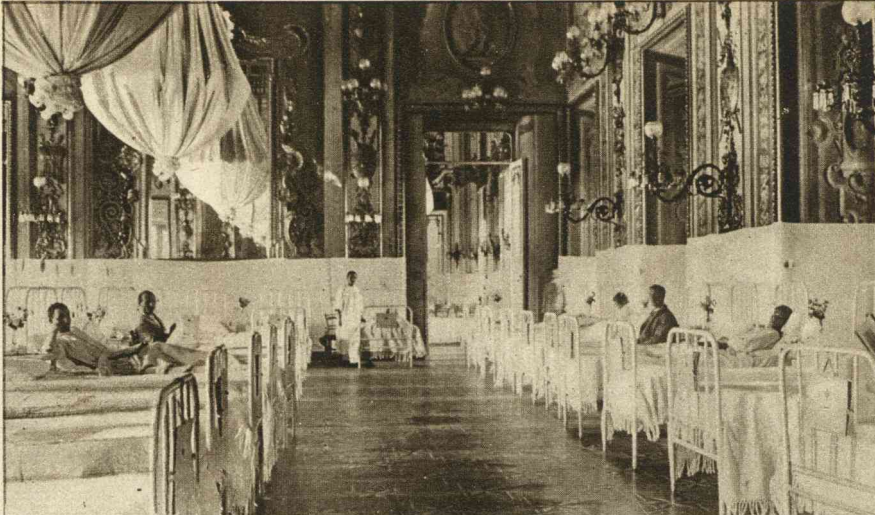
„Ik weet. A propos — er hebben hier drie dagen lang zigeuners rond gezworven, hè?"

„Jawel, meneer, in een woonwagen."

„Juist. Nu, let op mijn woorden: de inbraak is gepleegd door twee zigeuners en een vrouw. Een van de kerels loopt mank. De andere heeft rood haar, en riekt sterk naar teerzeep. De vrouw is tusschen de 16 en 40 jaar, groot van stuk, en mankeert twee snijtanden in de bovenkaak.

Adieu, Hufman, adieu — je hoort nader van me."

Hiermee stapte de heer Timotheus Blok voort,

HET KONINKLIJK PALEIS TE ROME INGERICHT ALS HOSPITAAL.

Het Quirinaal te Rome (paleis van den Koning van Italië), gelegen op een heuvel van dien naam, is geheel ingericht als Roode-Kruishospitaal. Om vijandelijke vliegers op de bestemming van het gebouw te wijzen, zijn op de daken en het binnenhof Roode-Kruistekens aangebracht (zie foto rechts). Op de linker afbeelding ziet men de balzaal v. h. Quirinaal ingericht tot ziekenzaal. (V.F.B.)

VLAAMSCH TOONEEL-ARTISTEN IN HOLLAND.

Tot de Vlaamsche tooneel-artisten die door de oorlogsomstandigheden naar Holland zijn uitgeweken, behoort ook de heer KAREL VAN RIJN, wiens portret wij hierboven plaatsen. Karel van Rijn is een der beste Vlaamsche acteurs, die vooral uitmunt in het komische genre. Hij is voor den tijd van twee jaar aan het gezelschap v. d. heer Rooyards verbonden, waar hij ongetwijfeld gelegenheid zal hebben zijn onbetwistbaar talent te doen waardeeren. Karel van Rijn is bovendien blijf-schrijver van groote verdienste.

gelokt, en... rats... daar had hij den grappenmaker alweer geknipt. Nog net bijtijds, want Fuca heeft zich al op het edele voetbalspel geworpen; maar ook dit duurt niet lang en reeds zien we hem weer aan de Romeinsche ringen zich ongelijkarmig opzetten, om bijna gelijktijdig (zoo gauw gaat het) ook aan de trapèze rond te zwaaien tot groot vermaak van de kinderen. Een oudere collega van hem, de chimpansee Kokkie, is zoo bedaard als Fuca tierig en plezierig is. Kokkie zit maar te kijken, geeft af en toe geluiden, die ik niet kan verstaan al zit ik in zijn mond schoenen te lappen, maar hij zet er een gezicht bij met iets van „Scheep nou niet zoo op", of „maak je niet dik, dun is de mode." Ook Mina, een mooie orang, bezondigt zich niet noemenswaardig aan kouwe drukte; ze zit meestal stilletjes te kijken naar de lolletjes van Fuca met de kinderen, en vindt blijkbaar dat ze al meer dan genoeg doet, wanneer ze zoo haar mooie roode, langharige automobilisten-pels bewonderen laat, die ze van Onze-lieve-Heer present heeft gekregen, hoewel ze eigenlijk nooit in een auto zit. Dan hebben we Lankie nog, ook een alleraardigste pierewiet om naar te kijken, met zijn vermakelijke gebaren en houdingen. Maar de graspijs bij

De foto's bij dit artikel zijn van den heer Bern. F. Eilers.

de heer des huizes en zijn vrouw.

„Zou je 't nu heusch wel doen, Tim? de avonden zijn nog zoo schraal."

„Vrouw, 't is mijn plicht. Ik heb vanmiddag een zeer belangrijke vondst gedaan, ik heb een stuk goed langs den weg gevonden, dien de zigeuners — je weet wel? — gisteren zijn gevolgd. Toen ik het aan Tyras liet ruiken, ging hij als bezeten te keer. Ik moet ze vanavond nog vinden."

„Neem dan iemand mee!"

„Ik heb twee onbezoldigde rijksveldwachters bij me, die diep ik onderweg op. Adieu — en wensch me geluk."

„Dat wil ik graag doen, Tim — maar kom toch alsjeblift gauw terug. Ik zit zoo in angst, als jij zoo iets begint. Chauffeur, zul je voorzichtig rijden?"

De man tikte aan zijn pet, haalde de mise-en-marche over, en met een kleinen ruk schoot de auto in beweging, den violetten avondweg op, terwijl Tyras onbedaardlijk blafte, naast zijn baas gezeten.

Bij de voornaamste herberg laadde de auto de twee veldwachters in. Mystérieus gaf mijnheer zijn instructies: „Jansen en Vlierstra — letten jullie nu goed op. Ben je gewapend? Neen? Da's ook wat, als orde-bewakers niet gewapend! O, heb jij ten minste een sabel? Mooi — ik heb mijn revolver. Zien jullie dat stuk doek? Dat is Zigeuners-goed, zooals je ziet. Watte? Een gewone damesomslagdoek? Kom, kom, Jansen — vertel mij nu, wat ik je bidden mag, niet wat Zigeuners-goed is en wat niet. Tyras heb ik er lucht van gegeven, en die..."

Plots beklopte meneer zich het vette voorhoofd.

„Hoe kon ik dat vergeten! Als we den hond in den auto hebben — haha — hij is goed! Hoe kan men zoo verstrooid zijn! Als wij hem in den wagen houden, dan kan hij den weg niet wijzen! Haha! Om niet te gelooven! Braaf zoeken, zoete hond!"

Het reusachtige dier blafte dol en rende dadelijk den weg af. De auto schoot weer in vaart. 't Was een buitengewoon fantastische tocht, en de heer Blok voelde er 't romantische van: de wagen op den stillen weg aanjachtend achter den reusachtigen Ulmerdog.

Maar ineens schoot de hond van den weg af, joepte licht over de sloot en galoppeerde in groote sprongen op een groep akkermaalshout af, voorloopster van 't bosch, waarin hij, luid blaffend, verdween.

Mijnheer voelde, dat het oogenblik van handelen was gekomen. Hij liet den auto stoppen.

„Jij wacht hier met den wagen, John" fluisterde hij heesch. „Straks komen we denkkelijk met drie gemaskerde bandieten terug. Maak je

„Artis"-kiekje.

Het weer werkt, zooals dat heet, niet erg mee, ja, je kunt wel zeggen, dat het vierkant tegenwerkt. Maar toch, zoo nu en dan is er eens een mooiweersdag, althans een deel van een mooiweersdag. En als ik dan maar ééntjes kan, tippel ik naar „Artis". Want ik ben van dien Amsterdamschen „beestenboogaard" een allemachies groot vriend en vereerder; er is maar één ding, dat ik er op tegen heb, en dat is den naam... Wat deksel, hoe ter wereld komt het een mensch in zijn kerspit om den naam van het Zoologisch Genootschap „Natura Artis Magistra" (de natuur is de meesteres der Kunsten) af te korten tot Artis, en niet tot „Natura" of „Magistra", wat nog iets geleken had, — al is het ook niet veel. Maar laat ons den naam, den naam laten, immers „What is in a name?" Dit laatste is een citaat uit een tooneelstuk van een zekeren heer Shakespeare, of volgens de Franschen Jacques Pierre, en doet, eerlijk gezegd, niks niemendal ter zake, zoodat ik er genoeglijk over had kunnen zwijgen, maar het staat er nu eenmaal; enfin, niet uitvlakken, niet achter je zien, maar steeds voorwaarts. Wat er staat, staat er, behoort tot het verleden, onze aandacht richten we dus op wat we verder te vertellen hebben, en ook úwe aandacht wordt daarvoor bij dezen gevraagd, lezeressen, lezers.

Ik steek van wal. Bij mijn laatste bezoek aan „Artis" dan, heb ik me een aap gelachen. Een aap, ja. Om een aap. Om een aap van een aap, want als het een jongen was, zou je zeggen: een aap van een jongen. Om het grasveld voor het groote apenhuis staan hoopjes Joelende en lachende kinderen, en over hun hoofden kijkend, ontwaar ik de oorzaak van hun plezier. Op het grasveld zit een groote Chimpansee op een stoel, en kijkt ernstig voor zich uit alsof hij over de dwaasheden van de menschen practizeert met zijn chimpansee-hersens. Het was een treffend gezicht, en omdat wij niets dan kinderen in de omgeving opmerkten, en er dus geen volwassen abonnees van „Panorama" aanwezig waren, lieten wij dadelijk den fotograaf dit tafereel aan de vergetelheid ontrukken. En hij ontrukte het heelendal; overtuigt u maar. En bij die kiek bleef het niet, want toen Fuca, zoo heet het gezellige beest, even later in een kruiwagen ging zitten en daar op een trommel roffelde, werd de fotograaf opnieuw naderbij uitnemendheid is en blijft die Fuca, zie je. Die gaat zoo af en toe de rijen van het kinderpaleis af, geeft den jongens en meisjes de hand, wat allen een heele pret, ja een heele eer vinden; als hij een horlogeketting ziet, haalt hij het horloge voor den dag, luistert naar het tikken aan zijn oor, en stopt het weer netjes in het zakje. Ik geloof niet dat Fuca op de klok kan kijken, wat je noemt, en toch, geloof me, „hij weet hoe laat of het is". Het is een gladder jongen, hoor, dat verzeke ik u. Zijn hoofd zit vol malligheidjes. En die malligheidjes vallen gewoonlijk in goede aarde, dat weet Fuca wel. Maar met dat al is hij zoo gehoorzaam als zijn oppasser maar wenschen kan: hij mag b.v. niet snoepen, want zijn maag is gauw van streek, en denk nu maar niet dat hij het doet ook; de kinderen mogen hem nog zulke lekkernijen voorhouden, Fuca kijkt er niet naar om. „Hij weet wel, dat hij het niet hebben mag", zegt de oppasser met zekerheid — „en daarom neemt hij het vast niet."

Wat een voorbeeld, zeg ik maar, — wat een voorbeeld voor de kinderen, hè? Die mogen in dat opzicht dezen aap gerust naapen. Of niet?

KYF-KYF.

